

Når jeg bliver bedt om at komme med radikale bud på tre basale velfærdsgoder som fundament i det danske retssamfund og dermed noget principielt om forholdet mellem det enkelte menneske og de offentlige myndigheder, så er det følgende tre områder:

Det ene er sikring af de demokratiske rettigheder og retsbeskyttelsen af det enkelte menneske, for det mest basale velfærdsgode er, at hvert enkelt menneske har mulighed for medansvar for og medindflydelse på egne og fællesskabets vilkår. Det er selve forudsætningen for opbygning af et velfærds- og retssamfund. At have medansvar for fællesskabets vilkår kan aldrig ligestilles med billedet af et totalitært styre.

Det andet er uddannelse til alle, for almene kvalifikationer og erhvervsuddannelser er vigtige forudsætninger for det enkelte menneske, dels som demokratisk borger og dels for at have mulighed for at forsørge sig og sine.

Det tredje handler om velfærdsydelser, for kittet i velfærdssamfundet består af ansvar og omsorgen for dem, der har hjælp behov. Det drejer sig både om den konkrete hjælp og om den økonomiske fordeling fra de stærkeste til de svage.

Når man ser på nutidens påtrængende sociale problemer, kommer der fokus på ensomhed, isolering, lediggang, passivitet og marginalisering. Der kunne vi nok trænge til mere opsyn og overvågning i form af f.eks. en hjælpende hånd til den syge nabo, et opmuntrende skulderklap til den trængte arbejdskollega eller en støtte fra de ansatte på plejehjem, i børnehaver etc.

Det så må jeg sige, at opmærksomhed og hjælpsomhed såmænd gerne kunne være en borgerpligt. Når man hører om omsorgssvigt og krænkelse af børn, er det godt, at der er opsynspligt, og det skal være mit indlæg her.

Jette Gottlieb (EL):

Der er én ting i statsministerens besvarelse, som jeg er enig i, og det er, at vi taler om en balance mellem offentlige ydelser og kontrol, men også mellem kontrol og overvågning, og det er jo her, debatten så deler sig.

vi taler også om balance mellem regler og retfærdighed, og i sidste instans taler vi om moral, også samfundsmoral.

hvorfor hedder det f.eks. skattesnyd og socialt bedrag? er det ikke sådan, at bedrag måske

er lidt værre end snyd, eller hvordan tænker man egentlig?

For et par dage siden kunne man i dagspressen læse en udtalelse fra formanden for landets skattechefer om, at der slet ikke var ressourcer til at kontrollere de store skatteål, og derfor gik storbedragerne fri.

Den offentlige administration har altså ikke personaleressourcer nok til at finde dem, der begår landets største bedragerier, dem, der ikke vil betale deres del af de fælles udgifter, og derfor kan det selvfølgelig undre, at der fra regeringens side bruges så meget tid og ressourcer på jagten på småsnyderne.

Debatten de sidste år giver nærmest indtryk af, at et flertal af modtagerne af sociale ydelser snyder, og sådan er virkeligheden nu altså ikke.

Jeg erkender selvfølgelig, at der er borgere, der begår socialt bedrageri, for min livserfaring siger mig, at der altid er nogle, der overtræder reglerne. En daglig tur i den københavnske trafik viser, at der altid er biler, der kører for stærkt, biler, der kører over for rødt lys, cyklistere uden lys på, og sådan noget, og sådan vil det formodentlig altid være, at der er nogle, der bryder reglerne. Så det sker selvfølgelig også på det sociale område.

Men når snyd vokser, er det som regel, fordi lovgivningen er for indviklet eller for hullet eller forkert. Når der snydes med moms, kunne det jo let imødegås, hvis kravet om samtidig indbetaling var indfriet. Når der snydes i skat, kan det modvirkes ved at fjerne nogle af skattefradragreglerne. Hvis nogle laver socialt snyd, er det muligvis, fordi man burde basere nogle af bistandsreglerne på individualprincippet og ikke på en fælles forsørgelse.

Man må også overveje, om selve forsørgelsesreglerne er fornuftige. Hvor lang tid må man som enlig forsøger have haft en kæreste, hvor mange gange må kæresten eventuelt overnatte hjemme os én, hvor mange gange må kæresten hente ens barn i institutionen, hvis man stadig skal bevare sin status som enlig forsøger?

Jeg kunne da godt tænke mig et konkret svar på det, men jeg ved godt, at jeg ikke får det, og hvem skulle også være i stand til at svare på det?

Jeg kunne godt tænke mig et svar på, om man, selv om man har et tæt kæresteforhold, hvor man også deler nogle af de praktiske opgaver, så må indordne sig under nogle forsørgerregler. Det er jo ikke sikkert, at man rent faktisk deler forsørgelsesansvaret. Er det ikke